

Első fejezet

Wedge Antilles őrnagy jobban szeretett volna egy szűkebb körű szertartást. A Zsivány osztagnál az volt a szokás, hogy ha elvesztettek egy bajtársat, akkor a halála után egy héttel összegyűltek és megemlékeztek róla. Wedge eredetileg kicsi és meghitt ceremóniát akart rendezni, Corran Horn barátainak részvételével, de erre esélye sem volt. Corran a Coruscant felszabadítása során vesztette életét. Ettől a hősök csapatának egyik kiemelkedő bajnoka lett, és mialatt ő maga is kisebbfajta ceremóniára vágyott volna, az nem lett volna elég *hősies* egy hozzá hasonló alaknak.

Amikor Wedge engedélyt kért a megemlékezés megtartására, sejtette, hogy a dolgok nem egészen úgy fognak alakulni, ahogyan szeretné, de nem hitte volna, hogy a helyzet ellenőrzése mennyire kicsúszik a markából. Arra számított, hogy több vezető is megjelenik annál a műgránit halomnál, amin azon a helyen magasodott, ahol Corran meghalt, amikor ráomlott egy épület. Még arra is számított, hogy nézők fognak állni a közeli toronyházak erkélyein és járdáin. Arra számított, hogy a legrosszabb esetben a nézők bámészkodni fognak a lebegőjárművek platformjairól.

De még elképzelni sem tudta azt, amit végül a gyászszertartást szervező bürokraták kitaláltak. Fogták az őszinte bánaton alapuló ceremóniát, és az egész Új Köztársaság gyászának fókuszpontjává tették. Corran Horn hős volt – ezt lármásan hirdették –, de áldozat is egyben. Ennélfogva megjelenítette a Birodalom összes áldozatát. Nem számított, hogy maga Corran elszántan tiltakozott volna az ellen, hogy áldozatnak minősítsék. Szimbólummá for-

málták, egy olyan szimbólummá, amire az Új Köztársaságnak nagy szüksége volt.

A Zsivány osztag hasonló folyamaton ment át. Az egység pilótái régebben mindig narancssárga pilótaöltözetet viseltek, vagy pedig, ahogy egyre nehezebben lehetett készleteket szerezni, azt hordták, amit éppen találtak. Corran pedig zöld, fekete és szürke szerelést, mivel azt hozta magával a Koréliai Biztonsági Erőktől. Az emléke iránti tiszteletadás gyanánt most ezt a színsémát használták fel, hogy új egyenruhát teremtsenek az osztag részére: a fenyőzöld kezeslábas oldalát sötétszürke betét díszítette, az ujjak feketék voltak, és a szegélyek, illetve a lábakon lefutó csíkok is feketében játszottak. A bal ujjon és a mellkason díszelgett a Zsivány osztag címere. Ez utóbbi elem feltűnt a szintén fenyőzöld, ellenzós sapkákon is, amit egy kuati tervezett, de Wedge megvétózta ezt az utóbbi ruhadarabot.

Az osztag személyi állománya is megváltozott. Asyr Sei'lar, egy bothai pilóta, illetve Inyri Forge, egy elvesztett bajtársa húga egyaránt bekerült a csapatba. Wedge amúgy is örömmel fogadta őket, mivel mindketten nagyban hozzájárultak a Coruscantot felszabadító akció sikeréhez, de mindkét újoncot politikai szempontokból erőltették rá. Hozzájuk hasonlóan a trandoshai Portha is bekerült az osztagba, dacára annak, hogy nem tudott vadászgépet vezetni – az egység nem létező biztonsági csapatának tagja lett. Mind a hármat bürokrata névezték ki, az Új Köztársaság különböző tagvilágainak szánt elismerés gyanánt, és Wedge gyűlölte, hogy lényegében tárgyként kezelték az eleven teremtményeket.

A szertartás kereteit addig bővítették, míg végül lelátókat kellett szerelni a környező épületekre, és színes sávok segítettek a meghívottakat a tájékozódásban, hogy megtalálják a számukra kijelölt helyet. Holokamerákat telepítettek számos pontra, hogy minden lehetséges szögből közvetíthessék, illetve megörökítsék az eseményt. Az erősen fertőző Krytos-vírustól való, nagyon is megalapozott félelmek ellenére a lelátók zsúfolásig megteltek.

Wedge a maga ellenőrző pontján állva végignézett a Zsivány osztagon. A pilótái jól bírták a megpróbáltatást, noha a nap erősen tűzött, és az évszakra nem jellemző módon meleg volt. Ugyanak-

kor, nemrég esett, emiatt úgy megemelkedett a páratartalom, hogy a ruhák nyirkosak lettek, és maga a levegő szinte fojtogatóan súlyos takaróként nehezedett mindenkire. A sűrű levegő látszólag letompította a hangokat, illetve elfojtotta az érzéseket, Wedge megengedte magának azt a gondolatot, hogy valahogyan maga a Coruscant is gyászolja Corran Hornt.

A Zsivány osztag tagjain kívül Corran más barátai is felsorakoztak a kóhalomhoz legközelebbi platformon. Megjelent a barna hajú, karcsú Iella Wessiri, aki Corran munkatársa volt a KorBiznél, mellette pedig Mirax Terrik állt. Annak ellenére, hogy egy hírhedt koréliai csempész lánya volt, Mirax igazi, jó barátja lett Corrannek. Mirax, aki gyerekkora óta ismerte Wedge-t, a könnyeivel küszködve bevallotta, hogy ő és Corran azt tervezték, együtt ünneplik meg a Coruscant felszabadítását. Wedge látta, hogy Miraxot mélységesen lesújtotta Corran halála, és a fiatal nő kifejezéstelen arca láttán majd' megszakadt a szíve.

Egyvalaki hiányzik a csapatból: Tycho – kesergett magában Wedge, és sóhajtott egyet. Tycho Celchu százados parancsnokhelyettesként szolgált a Zsivány osztagban. A közelmúltban Wedge utasítására titkos küldetést hajtott végre a Coruscanton, és fontos szerepet játszott a bolygó védelmi rendszerének kiiktatásában. Ez az akciója csupán egy volt azon hősiek tettei sorában, amiket a Felkelők Szövetségének szolgálatában hajtott végre.

Sajnálatos módon, a szövetség hírszerzői bizonyítékokat találtak, amelyek arra utaltak, hogy Tycho a Birodalomnak dolgozik. Közvetlenül őt tartották a felelősnek nem csupán Corran, hanem Bror Jace haláláért is, aki az osztag egy másik pilótája volt, de valamivel korábban vesztette életét, a Coruscant-hadjárat alatt. Wedge nem kapott tájékoztatást arról, hogy pontosan milyen bizonyítékok szólnak Tycho ellen, de ő maga egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy a bajtársa ártatlan. *Ugyanakkor, az ártatlansága hosszú távon talán semmit sem jelent.*

Noha sikerült elkergetni innen a birodalmiakat, a Coruscantot nem lehetett sem kellemes, sem stabil világnak nevezni. Szörnyű járvány dühöngött a bolygón, amit az úgynevezett Krytos-vírus okozott, és ez a kórokozó csakis a nem emberi lényeket támadta

meg. Kegyetlen csapást mért a szövetség kötelékében harcoló nem emberi teremtményekre, és némelyik faj képviselőinek olyan súlyos betegséget okozott, hogy tőlük még a bolygóra való leszállás is rendkívül bátor tettnek minősült. Mint az várható volt, a bakta gyógyította ugyan a betegséget, csak hogy a szövetség teljes bakta-készlete sem volt elegendő ahhoz, hogy minden beteget talpra állítsanak. Ennek az eredménye a pánik lett, ráadásul sokan haragudtak az emberekre, amiért ők minden látszat szerint immunisak voltak a betegséggel szemben.

A megemlékezés többek között azért lett fontos esemény, mert a Coruscant lakóinak szükségük volt valamire, ami egyesíti őket, és eltereli a figyelmüket a szenvedésükről, ha csak néhány percre is. A tény, hogy a Zsivány osztagban egyaránt szolgáltak emberek és más fajokhoz tartozó teremtmények, megmutatta az erejét annak az egységességnek, ami lehetővé tette a felkelők számára, hogy győzelmet arassanak. A szertartásra eljöttek nem emberi lények, továbbá különböző világok magas rangú képviselői is, hogy együtt gyászoljanak egy halott embert, aki a halálával igazolta, hogy az Új Köztársaság mivel tartozik az embereknek. A szónokok ünnepélyes hangnemben biztattak mindenkit, hogy fogjanak össze, és építsenek egy olyan jövőt, ami igazolja, hogy Corran és mások nem hiába áldozták fel az életüket. Némelyik filozófiai vagy metafizikai magasságokban tartozó dolgokról beszélt, és arra szánta a szavait, hogy eloszlassa a polgárok félelmeit és aggodalmait.

Ezek nemes és jóindulatú üzenetek voltak, annyi bizonyos, de Wedge úgy érezte, hogy egyik sem igazán Corran emlékének szól. Amikor a bothai protokollok intett neki, hogy ő következik, meghúzkodta a kezeslábasa ujját, és elindult. Fellépett az emelvényre, és szeretett volna letámaszkodni a pódiumra. Évek óta harcolt, számtalanszor búcsúztatott már barátokat és bajtársakat, és ezek a megpróbáltatások most hatalmas súllyal nehezedtek rá – de nem adta meg magát a kimerültségnek. Inkább arra gondolt, hogy mennyire büszke az osztagra, és hogy Corran Horn a barátja volt, és erőt merített ebből az érzésből.

Végignézett a tömegen, majd az előtte magasodó, műgránit-halomra szegezte a tekintetét, és beszélni kezdett:

– Corran Horn nem pihenhet nyugodtan a sírjában... – rövid szünetet tartott, hogy a csend emlékeztessen mindenkit a ceremónia igazi céljára, majd folytatta: – Corran Horn sosem volt nyugodt, csak akkor, amikor harcolt. És most nem lehet nyugodt, mert még sok harcot kell megvívunk. Elfoglaltuk a Coruscantot, de ha valaki azt hiszi, hogy a Birodalomnak vége, ugyanazt a hibát követi el, amit Tarkin vétett, amikor azt hitte, hogy az Alderaan megsemmisítésével megbénította a Felkelők Szövetségét.

Ekkor ismét elhallgatott egy pillanatra, majd az állát felszegve beszélt tovább:

– Corran Horn az a fajta ember volt, aki sosem adta fel, akár mennyire ellene szóltak az esélyek. Több alkalommal is vállalta a felelősséget, hogy kiiktat egy, az osztagot és a szövetséget fenyegető veszélyforrást. A saját biztonságával mit sem törődve szállt szembe a gyakran többszörös túlerőben lévő ellenséggel, és a pusztá akarateréjére, a szellemére és a bátorságára támaszkodva győzelmet aratott. Még itt, a Coruscanton is, egyedül repült bele a bolygót feldúló vihar szívébe, és az életét kockáztatta azért, hogy ez a világ szabad legyen. Nem vallott kudarcot, mert nem engedte meg magának, hogy kudarcot valljon. Mi, akik jól ismertük őt, több tucatnyi példát tudunk mondani arra, amikor tanúbizonyságát adta bátorságának, vagy annak, hogy törődik másokkal, vagy annak, hogy képes volt belátni, amikor tévedett, és korrigálni a hibáját. Nem volt tökéletes ember, de mindig igyekezett a legjobb lenni, aki lehetett. És mialatt büszke volt arra, hogy kiválóan teljesít, sosem kérkedett ezzel. Ha elért valamit, csak kiválasztott egy új célt, és tovább hajszoalta magát, hogy elérje.

Wedge biccentett egyet a halom felé, és folytatta:

– Corran Horn nincs többé. Lerakta a terhet, amit oly sokáig hordozott. A feladatait, a felelősségét most valaki másnak kell átvennie. Többé nem mutat nekünk ragyogó példát. Tragédia az, hogy elvesztettük, de még nagyobb tragédia lenne, ha úgy emlékeznénk rá, mint egy arctalan hősre, aki ebben a kőhalomban nyugszik. Harcos volt, ahogyan nekünk is annak kell lennünk. A dolgok, amiket magára vállalt, talán elegendőek lennének ah-

hoz, hogy összezúzzanak valakit, de valamennyien át tudjuk venni a felelőssége egy részét, és együttesen megbirkózhatunk a teherrel. Más szónokok arról beszéltek, hogy olyan jövőt kell építenünk, amivel tisztelgünk Corran és a többi elvesztett bajtárs emléke előtt, de a tény az, hogy még sokat kell harcolnunk, mielőtt elkezdődhet az építkezés. Harcolnunk kell a türelmetlenség ellen, mert a változások okozhatják azt, hogy egyesek nosztalgiát érezzenek a Birodalom kora iránt. Igen, lehet, hogy egy ideig kevesebb ennivaló áll majd rendelkezésünkre. Igen, egy ideig gyakoribbak lesznek az áramszünetek. Igen, elszigetelhetjük magunkat mások szenvedésétől, de milyen áron? Azért, amit biztonságnak hittünk, azzal fizettünk, hogy mindenkit elfogott a rettegés, ha azt látta, hogy egy rohamosztagos elindul felé. A Coruscant felszabadításával ez a félelem eltűnhet, de ha elfelejtjük, hogy valaha létezett, és úgy döntünk, hogy a dolgok nem is voltak olyan rosszak a császár uralma alatt, akkor úton vagyunk afelé, hogy visszahozzuk mindezt.

Wedge ekkor a karját széttárva jelezte, hogy a következő szavait mindenkinek szánja, aki megjelent a szertartáson, és hozzáfűzte:

– Azt kell tennünk, amit Corran tett: harcolni minden ellen, ami erőt, biztonságérzetet, vagy esélyt ad a birodalmiaknak ahhoz, hogy visszatérjenek. Ha elcseréljük az éberséget a kényelemért, a szabadságot a biztonságért, a félelem nélküli jövőt az elégedettségért, mi leszünk a felelősök azért, mert megint olyan helyé formáljuk a galaxist, ahol az olyanoknak, mint Corran Horn, harcolniuk kell, örökösen harcolniuk, míg végül áldozatául esnek a gonosznak. A döntés, végső soron, a miénk. Corran Horn nem pihenhet nyugodtan a sírjában addig, amíg már nem kell tovább harcolni. Mindent megtett, amit tudott, hogy legyőzzük a Birodalmat, és most rajtunk a sor, hogy tovább vívjuk a harcát. Ahhoz, hogy ő valaha meglegelje a békességet, az kell, hogy mi mindannyian meglegeljük. És ez egy olyan cél, amiért valamennyiünknek megéri küzdeni.

Wedge visszatért az előző helyére, és lélekben felkészült az udvarias tapsra. Valahol a lelke mélyén remélte, hogy a szavai ins-

pirálni fognak másokat, de azok, akik összegyűltek a gránithalom körül, az Új Köztársaság tagvilágairól érkezett méltóságok és hivatalnokok voltak. Politikusok, akik célul tűzték ki maguk elé, hogy részt vegyenek a szónokok által emlegetett jövő formálásában. Ők stabilitásra és rendre vágytak, mert az lehetett az alapja az építkezésnek. Ezzel szemben az ő szavai, amelyekkel emlékeztetett mindenkit, hogy a háborúnak még nincs vége, ellene szóltak az erőfeszítéseiknek. Tapsolniuk kellett, mert a helyzet ezt követelte tőlük, de Wedge nem kételkedett abban, hogy politikai szempontból naiv harcosnak tartják, akihez az illik a legjobban, ha kinevezik hősnek, dicsérik és magasztalják, és felhasználják a saját politikai céljaik elérésére.

Wedge csak azt remélte, hogy mások meghallották azt, amit mondani akart, és megszívlelik az üzenetet. A politikusoknak stabilitás kellett, és a legtöbben azzal akartak stabilitást teremteni, hogy nem vették tudomásul az instabilitást, vagy valamilyen gyors, áthidaló megoldással eltűntették, hogy legalább ne legyen feltűnő. Wedge gyanította, az Új Köztársaság polgárai hamarosan azzal fognak szembesülni, hogy a politikusaik ugyanolyan elérhetetlen messzeségben vannak tőlük, mint korábban a birodalmi politikusok voltak. Pedig tudta, hogy az újonnan elnyert szabadság révén a polgároknak képesnek kellene lenniük arra, hogy tudassák a vezetőikkel, mit gondolnak, és tiltakozzanak, ha a dolgok nem mozdulnak elég gyorsan a nép által áhított irányba.

Egy felkelés elleni felkelés anarchiát eredményezne, vagy a Birodalom visszatérését. Mindkettő katasztrófa lenne – gondolta Wedge. Csakis a haladásért, a reakciós erők ellen vívott harc garantálhatta, hogy az Új Köztársaság lehetőséget kap a fejlődésre és a felvirágzásra. Wedge nagyon szerette volna, hogy ez történjen, és remélte, hogy a politikusok képesek lesznek lemondani a hatalmuk gyarapításáról annyi időre, amennyi ahhoz kell, hogy megtegyék a valódi stabilitás és a valódi jövő megvalósításához kellő lépéseket.

A gránithalom előtt egy díszőr felvonta az osztag zászlóját, majd tett egy lépést hátra, és tisztelgett. Ez a mozzanat jelezte, hogy vége a szertartásnak, és a látogatók kezdtek elszállingózni.

Egy krémszínű bundás, lila szemű bothai odament Wedge-hez, és szinte kegyesen biccentett neki.

– Megható beszédet mondott, Antilles őrnagy! – jelentette ki Borsk Fey’lya, és a távozó tömeg felé mutatott. – Semmi kétség, sokak érzéseit felkavarta a szavaival.

– De az önét nem, Fey’lya tanácsos? – kérdezte Wedge a jobb szemöldökét felvonva.

A bothai kurta, halk nevetést hallatott, és azt felelte:

– Ha engem ilyen könnyű lenne megingatni, mindenféle badarságról meg tudnának győzni.

– Mint például Tycho Celchu ügye?

A bothai bundáján hullámok futottak végig, és a tarkóján felmeredt a szőr.

– Talán meg lehetne győzni arról, hogy nincs szükség egy ilyen perre – válaszolta a tanácsos, és a jobb kezével lesimította a bundáját. – Ackbar admirális nem tudta lebeszélni arról, hogy petíciót nyújtson be az Ideiglenes Tanácsnak ebben az ügyben?

– Nem tudott – közölte Wedge, és összefonta a karját a mellkasán. – És az jár a fejemben, hogy ön összehoz egy szavazást, amellyel megfosztanak attól a lehetőségtől, hogy beszéljek a Tanács színe előtt.

– Egyszerűen csak vessük el a petícióját annak az embernek, aki felszabadította a Coruscantot? – kérdezte a bothai, lila szemét résnyire vonva. – Őrnagy, ön a hadviselésnek egy olyan területére tévedt, ahol én vagyok a mester. Azt hittem, elég bölcs ahhoz, hogy belássa ezt. A petíciója végül nem fogja elérni a célját. A tervének kudarcot kell vallania, és úgy is lesz. Celchu százados bíróság elé áll, gyilkosság és árulás vádjával.

– Még akkor is, ha ártatlan?

– Miért, az?

– Az.

– Ezt a kérdést a katonai bíróságnak kell eldöntenie, annyi bizonyos – jelentette ki Fey’lya, és ridegen mosolyogva hozzátette:

– Lenne egy javaslatom, őrnagy.

– Igen?

– Ne próbálkozzon ékesszólással az Ideiglenes Tanács előtt. Tartalékolja a szép szavakat. Gyűjtse össze őket – mondta a bothai, és a fogait kivillantva, harciasan vigyorgott. – És majd a katonai bíróság előtt használja fel őket. Nem fogja kiszabadítani a századost, természetesen, mert annyira senki sem tud szépen beszélni, de talán eléri, hogy a bíróság egy kicsivel könnyörületesebb lesz, amikor meghozza az ítéletet.

Második fejezet

Kirtan Loor a toronyház legfelső szintjén lévő lakosztályában, magasan a Birodalmi Központ felszíne felett, megengedett magának egy elégedett mosolyt. Idefent, az épület csúcsánál nem akadt más társasága, csak a sólyomdenevérek, amik biztonságban tudhatták magukat az árnyékos részeken elrejtett fészükben, valamint a Különleges Hírszerzés ügynökei, akik fenyegető megjelenéssel bírtak, noha nem viseltek rohamosztagos-páncélt, és nem is voltak olyan sokan. Magányosnak és zárkózottnak érezte magát, de ezek az érzések természetesen abból fakadtak, hogy felsőbbrendűnek tartotta magát. Itt, a világ tetején minden a rendelkezésére állt, hogy irányítson és uralkodjon.

És romboljak.

Ysanne Isard különleges feladattal bízta meg: a Palpatine Ellenforradalmi Front megteremtésével és vezetésével. Tudta, hogy a nő nem vár tőle látványos sikereket. Viszont bőségesen elegendő forrást kapott ahhoz, hogy megkeserítse a lázadók életét. Módjában állt megzavarni az Új Köztársaság működését. Leláshíthatta a Coruscant megszállását, és gátolhatta a lázadókat abban a törekvésükben, hogy elsajátítsák a galaktikus kormányzás fogásait. Isard azt várta tőle, hogy folyamatosan zaklassa őket.

De Kirtan tudta, hogy ennél többet kell tennie. Évekkel ezelőtt, amikor még összekötő birodalmi tisztként szolgált a Koréliei Biztonsági Erőknél, még csak nem is álmodozott arról, hogy egyszer ilyen magasra kerül, és ilyen halálosan veszedelmes játszmát játszik. Ugyanakkor, mindig is fűtötte a becsvágy, és végtelenül bízott

önmagában, illetve a képességeiben. A legfontosabb eszköze és fegyvere a memóriája volt, ami lehetővé tette számára, hogy emlékezzen minden apró részletre, függetlenül attól, hogy azok mennyire homályosak. Ha egyszer látott, hallott, vagy olvasott valamit, később bármikor elő tudta húzni a memóriájából, és ez a képessége jelentős előnyt biztosított számára a bűnözőkkel és a hivatalnokokkal szemben.

Ugyanakkor az, hogy általában a memóriájára alapozott, egyes esetekben problémát is okozott. A trükkjei láttán az ellenségei olyannyira elámultak, hogy azt hitték, feldolgozta a tárolt információt, és levonta belőle a logikus következtetéseket. Mivel feltételezték róla, hogy sokat tud, elmondtak neki mindent, így nem kellett töprengenie, hogy kitalálja a megoldást. Feleslegessé tették számára a gondolkodást, így ez a képessége gyengülni kezdett.

Aztán Ysanne Isard, amikor a Birodalmi Központba rendelte, a tudtára adta, hogy akkor maradhat életben, ha újra megtanul gondolkodni, és nem csupán feltételezésekre alapoz. A nő szigorú felügyelet alatt tartotta, és rákényszerített egy kegyetlen terápiát, aminek révén újjáéledtek a kognitív képességei. Mire Isard elmenekült a Birodalmi Központból, minden jel szerint bízott abban, hogy Kirtan Loor képes lesz zaklatni és összezavarni a lázadókat.

Ami még fontosabb, maga Kirtan Loor is bízott abban, hogy képes lesz megtenni azt, amit Isard vár tőle, és még annál többet is.

A lakosztály ablakánál állva lenézett a távoli térre, ahol magas rangú vendégek és gyászoló barátok gyülekeztek a Corran Horn emlékének szentelt ünnepségre. Mialatt megvetette őket a politikai nézeteik miatt, osztozott velük a Horn elvesztése miatti gyászban. Corran Horn évek óta az ő első számú ellensége volt. Már a Korélián gyűlöltek egymást, aztán másfél éven át próbálta elkapni a folyton menekülő Hornt. A vadászat akkor ért véget, amikor Ysanne Isard a Birodalmi Központba vezényelte, de amikor megkapta ezt a megbízatást, ami miatt a Coruscanton kellett maradnia, azt várta, hogy kiújul a Corran Horn ellen vívott magán háborúja.

Természetesen, Corran halála után is szép számmal maradtak ellenségei a Coruscanton. Közülük a legfőbb Airen Cracken volt, a Szövetségi Hírszerzés igazgatója. Cracken kémekből és ügynökökből felépített hálózata végül lehetővé tette a felkelők számára a birodalmi főváros elfoglalását, és a biztonsági intézkedései évek óta komoly fejfájást okoztak a birodalmi elhárítóknak, illetve más, titkosszolgálati tiszteknek. Cracken – vagy *Kracken*, ahogy Loor egyes ügynökei nevezték a lázadó parancsnokot – kemény és ravasz ellenfélnek bizonyult, és minden jel arra mutatott, hogy nem lesz könnyű semlegesíteni.

Loor tudta, hogy adott esetben egyes ellenségei a személyes bosszúvágytól hajtva hajszolnák őt. A Zsivány osztag összes tagja, Antillestől kezdve az újoncokig, boldogan vadásztak volna rá, és boldogan végeztek volna vele – köztük a középük beépített kém is, mivel a pusztá létezésével veszélyt jelentett az illetőre. Noha nem tudták volna közvetlenül összekötni őt Horn halálával, a pusztá tény, hogy Horn gyűlölte, súlyos terhet jelentett, amit örömmel átvettek volna, és egy adósságot, amit nyilván nagy örömmel rendeztek volna.

Loor a közelmúltban a másik volt KorBiz-tiszt, Iella Wessirire is vadászott, és a Birodalmi Központban való jelenléte miatt gondolkodóba esett. A nő sosem üldözte olyan lendülettel a bűnözőket, mint Horn, de mindig alaposabbnak tűnt a férfinál. Amíg Corran az erőszak alkalmazásától sem riadt vissza egy-egy nyomozás során, Iella felfigyelt az apró nyomokra és részletekre, és ésszel, illetve kitartással érte el azt, amit Horn olykor nyers erővel. Abban az árnyékokban zajló játszmában, amibe Loor nemrég belekezdett, ez azt jelentette, hogy Wessiri lehet az az ellenség, akit nem lát közeledni, és ettől veszélyesebbnek tűnt mindenki másnál.

Loor elhátrált az ablaktól, és a holoasztalon mozgó, apró fényalakokat figyelte. A szertartást közvetítette a bolygó összes hírcsatornája, de más világokról érkezett tudósítók is. Loor látta, amint Borsk Fey'lya és Wedge Antilles mondanak pár mondatot egymásnak, aztán elválnak, és külön-külön távoznak. Most mindenki inkább játékszernek, semmint igazi élőlénynek tűnt a

számára. Könnyen el tudta magát képzelni titáni – nem is, birodalmi! – lényként, akinek éppen méltóztatik figyelemmel kísérni a rovarok tetteit.

Felvette a távirányítót az asztalról, és egy kapcsolót elfordítva üzembeszállapotba hozta. A bal tenyerén nyugvó, fekete, háromszög alakú berendezésen felvillant két apró jelzőfény, majd a közepén lévő, vörös gomb szinte jóindulatúan derengett. Egy pillanatig felette tartotta a hüvelykujját. Elmosolyodott, de elfojtotta a késztetést, hogy megnyomja a gombot, és visszatette a távirányítót az asztalra.

Egy évvel ezelőtt megnyomta volna a gombot, és ezzel aktiválta volna a robbanótölteteket, amiket a megbízottjai helyeztek el a megemlékezés színhelyén. Egyetlen, könnyed mozdulattal tüzet és kint zúdított volna az ott összegyűltekre, megsemmisítve az áruló hivatalnokokat és az egész Zsivány osztagot. Tudta, hogy a parancsnoksága alá tartozó ügynökök az ő helyében robbantották volna a nergon 14 tölteteket, akárcsak a Birodalmat még most is szolgáló katonatisztek többsége.

Loor nem tette meg. Isard számtalanszor hangoztatta, hogy a Birodalom csakis úgy tündökölhet a régi fényében, ha előbb megsemmisítik a lázadókat. Arra is rámutatott, hogy a császár a Jedik kiirtásának megszállottja volt, és kisebb veszélyforrásnak tekintette a Felkelők Szövetségét, ám az túlélte a Jediket és az uralkodót. Maga Loor is belátta, hogy a Birodalom csakis úgy szerezheti vissza a galaxis feletti uralmat, ha az utolsó szálig leszámol a lázadókkal. És a megsemmisítésükhöz sokkal finomabb módszerek kellettek a lelátók, vagy akár egész bolygók felrobbantásánál – egy vibrotőrrel el lehetett érni azt, amit egy Halálcsillaggal nem sikerült.

A Zsivány osztag egyelőre nem pusztulhatott el, mert szükség volt rá a Tycho Celchu elleni perhez, amiről sejteni lehetett, hogy nagy port fog felverni. Cracken tábornok elegendő bizonyítékot gyűjtött össze, amelyek Celchu bűnösségére utaltak, és Loor örömmel tisztította meg az utat Cracken nyomozói előtt, hogy még többet találjanak. A bizonyítékok szilárdnak tűntek, ugyanakkor oly nyilvánvalóan megkérdőjelezhetőek voltak, hogy Loor tudta,

a Zsivány osztag tagjai – akik már jelezték, hogy ártatlannak hiszik Celchut – hamisnak fogják tartani valamennyit. És számítani lehetett arra, hogy ennek nyomán erősödni fog a feszültség a Birodalmi Központ meghódítói és a politikusok között, akik azután óvakodtak a bolygóra, miután a pilóták az életüket kockáztatták a csatában. És ha a felkelők hősei kételkednek az Új Köztársaság kormányzatában, vagy éppen haragszanak rá, akkor az egyszerű polgárok hogyan is bízhatnak meg a vezetőikben?

A Kryptos-vírus tovább bonyolította a helyzetet. A kórokozót egy Loor felügyelete alá tartozó, birodalmi tudós fejlesztette ki, és a lehető legszörnyűbb módon végzett a nem emberi lényekkel. Nagyjából három héttel a megfertőződés után az áldozat belépett a betegség utolsó, végzetes szakaszába. Egy hét leforgása alatt a vírus rendkívül gyorsan elszaporodott, és egyik sejtet a másik után robbantotta a szét. A beteg minden erejét elvesztette, a bőre számtalan helyen magától felhasadt, mialatt minden testnyílásából és pórusából folyadék csorgott. Ez a folyadék rendkívül fertőző volt, és bár a bakta kordában tudta tartani a betegséget, vagy kellő mennyiségben alkalmazva gyógyította is, a felkelők nem juthattak elegendő baktához ahhoz, hogy az összes beteget meggyógyítsák a Coruscanton.

A bakta ára felszökött, a készletek gyorsan apadtak. Egyesek felvásárolták a gyógyszert, és hírek keringtek arról, hogy a betegség már az emberekre is áttérjed, amitől persze pánikhullámok rohantak végig a lakosságon. A Birodalmi Központból induló hajókat számos világon vesztegzár alá helyezték, amitől az Új Köztársaság amúgy is ingadozó gazdasága tovább gyengült, és a tekintélye is csökkent. Az sem tett jót senkinek, hogy ember hivatalnokok próbálták elmagyarázni, hogy milyen óvintézkedéseket foganatosítottak, mivel ők maguk immunisak voltak a betegségre, és emiatt a titokzatos védettség miatt egyre erősödött a feszültség az emberek és más népek között.

Loor a gondolatok nyomán halk, elégedett nevetést hallatott. Kellő időben beszerzett egy tekintélyes baktakészletet, és azóta kisebb tételekben értékesítette a szert. Ennek eredményeként az ideges lázadók finanszíroztak egy szervezetet, ami az Új Köztár-

saság megbuktatásán dolgozott. Az ebben rejlő irónia Loor számára elég volt ahhoz, hogy megfeledezzen a lebukástól és elfogástól való, örökös félelemről.

Abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy ha elkapnák, akkor kivégeznék, de nem hagyta, hogy ez a lehetőség elcsüggyessze. Azt, hogy most a saját taktikájukat alkalmazza a lázadók ellen, egyfajta igazságtételnek fogta fel. Neki köszönhetően most ők is megismerték azt a félelmet és tehetetlen dühöt, amit a birodalmiak oly sokszor megtapasztaltak a lázadás idején. Ő és az ügynökei bujkáltak, lesből támadtak, és találomra kiválasztott célpontokra csaptak le – ez utóbbival azt akarta elérni, hogy senki se érezhesse magát biztonságban.

Kirtan tudta, hogy az erőfeszítéseit kegyetlen terrorizmusnak minősítenék, de amire most készült, abban nem látott semmi kegyetlenséget. A megemlékezés helyszínére állított lelátókat akarta megsemmisíteni, de csak azután, hogy a tömeg java része már elvonult. Azt akarta, hogy azok, akik időben elhagyják a környéket, megkönnyebbülten sóhajtsanak fel, amiért nem robbantak fel, de a jövőben mindenki alaposan fontolja meg, hogy részt vesz-e egy nyilvános rendezvényen. Ezen felül, Kirtan egy baktakezelést nyújtó központra is le akart csapni a következő napon, hogy a polgároknak számolniuk kelljen azzal, hogy ha szeretnének kigyógyulni a vírusfertőzés okozta betegségből, esetleg foszlányokra robbannak.

A katonai szempontból csekély értékű célpontok kiválasztásával arra készte a lakosságot, hogy követelje, hogy a katonaság csináljon valamit. Úgy számolt, hogy ha a polgárok haragja egyik vagy másik hivatalnok ellen irányul, akkor célba veheti azt a személyt, és ezzel adhat némi hatalmat a lakosságnak. A polgárokra akarta bízni a dolgot, hogy az ellenérzéseik jelöljék ki a leendő áldozatait, míg a saját döntéseivel irányítja a félelmeiket. Egy heves, de szimbióta kapcsolatot tervezett kialakítani, amelyben ő a rémálom és a jótevő szerepét játssza, míg a polgárok lesznek az áldozatok és a támogatók. Arctalan gonosszá akart válni, akinek tetteit irányítani próbálják, de közben félnek felhívni magukra a figyelmét.

Mivel nemrég még azon az oldalon állt, amelyik megpróbált megállítani egy kormányellenes mozgalmat, jól tudta, milyen nehézségekkel kell majd megküzdeniük a köztársaságiaknak az ellene vívott harc során. A tény, hogy a lázadók sosem folyamodtak közvetlen terrorizmushoz, a legkevésbé sem aggasztotta. A céljuk az volt, hogy felépítsenek egy új kormányzatot, míg az övé csupán annyi, hogy megsemmisítse azt, amit ők teremtenek. Azt akarta, hogy a dolgok anarchiába fulladjanak, ami egy idő után sokakat arra készítet majd, hogy új, erőskezű vezetőért kiáltsanak. És amikor majd felharsan ez a kiáltás, akkor az ő küldetése befejeződik, és visszatérhet a Birodalom...

Kirtan ismét a kezébe vette a távirányítót, és visszament az ablakhoz. Odalent, a megemlékezés helyszínén apró, színes pontok mozogtak – járókelők, aki úton voltak egyik helyről a másikra. Aztán a holoasztal felett mozgó alakokra pillantott, és azt látta, hogy csupa jelentéktelen személy tartózkodik a helyszínen. Figyelemmel kísért egy nőt, megvárta, amíg kiér a robbanás hatósugarából, majd megnyomta a gombot.

Dörrenések sorozata rázta meg a gránithalom környékét. A tőle délre álló lelátó meglódult, és forogva zuhant a Birodalmi Központ lenti rétegei felé. Az az öt-hat teremtmény, akik még a padokon ültek, levált róla, és külön-külön hullott a mélybe. Egyiküknek sikerült elkapnia a gránithalom melletti platform peremét, és felmászott a sík felületre, de egy ekkor bekövetkező robbanás visszarepítette a szakadékba.

A detonációk bezúzták a környék házainak páncélüveg ablakait, és eltorzították a fém tartószerkezeteket. Szétszaggatott lelátók maradványai lógtak az épületekről – távolról nézve megcsonkított fémrovarokra emlékeztettek –, és a padok között sebesült, jajgató teremtmények kapaszkodtak, amibe tudtak. A por és a füst hamar eltisztult, így látni lehetett, hogy a gránithalmot körülzáró tartósbeton gyűrű eltűnt, bár egy darabja a tér peremén billegett úgy, hogy csak egy-két betonvas tartotta.

Kirtan végül megérezte, hogy a robbanások lökéshullámai meg rázzák ezt a toronyházat is. A sólyomdenevérek széttárták fekete szárnyukat, hogy megőrizték az egyensúlyukat, és levetették ma-

gukat a fészükéről. A teremtmények hangos szárnycsattogással kísérvé, spirális pályán repültek felfelé, majd a robbanás helyszíne felé vették az irányt. Kirtan tudta, mire készülnek: előbb megnézik, hogy az épületekben keletkezett sérülésekben találnak-e gránitcsigákat, de ha nem bukkannak rá a kedvenc prédájukra, akkor megelégszenek azzal, hogy az áldozatok húsból falatozzanak.

– Jó vadászatot – mondta halkán Kirtan a távolodó teremtményeket fürkészve –, és zabáljatok csak, amíg fér belétek! Mielőtt végzek itt, bőven lesz még nektek préda, több is, mint amennyit fel tudnátok falni. Hagyni fogom, hogy az ellenségeimből lakmározzatok, és ezen a világon, amit ők a sajátjuknak mondanak, ti és én, mindannyian megkapjuk azt, amire vágyunk.